

JSEM RÁDA, ŽE SE DIVADLO POEZIE NEOCITÁ V NĚJAKÉM GHETTU

Rozhovor s Janou Machalíkovou, improvizátorkou, recitátorkou, herečkou, lektorkou dramatické výchovy, zdravotní klaunkou, mojí největší kamarádkou z Kobylis, kolegyní z kanceláře, která si externě odskakuje učit do Národní galerie, na DAMU a na pedagogickou fakultu.

Na Pikniku jsi lektorkou semináře Improvizační dovednosti. Můžeš nám přiblížit, o co se jedná?

Chtěla bych, abychom v semináři zkusili, co všechno improvizátor musí zvládnout, aby improvizace měla hlavu a patu, aby nešlo jen o vtipkování nebo hlášky. Jde o základní dovednosti: soustředění, spolupráce, schopnost být otevřen nápadu někoho jiného, neblokování vlastního tvůrčího myšlení, vykročení z denního zacyklení, ve kterém jsme hrozně často a rádi, protože v něm je bezpečí.

Myslíš si, že improvizace patří na činoherní přehlídku?

Myslím si, že určitě, protože představení, které mě baví, je živé a odehrává se tady a teď. A jestli se má odehrávat něco tady a teď, musí to pracovat s podněty, které jsou „tady a teď“. I kdyby ty věci byly nazkoušené, musí se znova rodit v nové atmosféře, v novém prostředí, s jinými diváky a to je všechno velká improvizace a spolupráce.

Znám tě jako lektorku z mnoha přehlídek studentského, dětského, loutkového divadla, divadla poezie, ale na činoherní přehlídce tě vidím asi poprvé. Co ty a činohra?

Jo, jsem tu poprvé. Vlastně jsem divák alternativního divadla, divadla poezie, loutkového divadla, divadla hraného dětmi. Nejvíce jsem doma na všech ostatních přehlídkách, kromě přehlídky činoherního divadla. Možná je to jen předsudek. Pokaždé, když jsem viděla činoherní představení, nechytlo mě tak moc za srdce, protože pro mě nebylo tak aktuální, pravdivé. Mám ale k činohře hezký vztah a čekám, že mě nějak osloví. Zatím mě tady na přehlídce hodně vzalo za srdce představení Kytice – je pro mě činoherní, živé, a zároveň jde o divadlo poezie, které mě hodně divácky zasáhlo.

Pracuješ v ARTAMě a organizuješ celostátní přehlídku uměleckého přednesu a divadla poezie Wolkrův Prostějov. Jak se ti líbí organizace Pikniku Volyně?

Přijde mi, že všechno organizačně perfektně funguje. Vždycky dovedu ocenit drobné věci, jak na sebe navazují,

jak dostáváme informace. Víím, že to stojí spoustu práce a úsilí. Tady to funguje báječně.

A chtěla bys přenést něco z přehlídky PIKNIK Volyně do Prostějova, například vyhlášení na koupališti?

Na vyhlášení tady se moc těším, ale to by mě ani nenapadlo. Každá přehlídka má svoje specifika. Děším se toho, že by se festivaly navzájem tak inspirovaly, že by byly všechny pode jednoho mostu. To bych na ně už asi nejezdila, protože by mě stačily dva a další bych už absolvovat nepotřebovala.

Je vůbec nějaká celostátní přehlídka, na které jsi nebyla?

Je. Hrozně bych se chtěla podívat do Vysokého nad Jizerou, to je přehlídka venkovského divadla, o které jsem slyšela vyprávět. Pak bych chtěla na Šrámkův Písek, tam by mě zajímalo alternativní divadlo. A také ve Znojmě bývala

dokončení rozhovoru najdete na straně 4

Divadelní soubor KOREK Praha / režie: Jan Holec

K. J. Erben, Jan Holec: Kytice

NABOURÁVAL JSEM PRÁVNÍKŮM JEJICH MYŠLENÍ VERŠEM

Rozhovor s režisérem a zakladatelem souboru Korek Janem Holcem

Viděli jsme v Kytici na scéně samé studenty právnické fakulty?

ANo, všechno jsou budoucí právníci, jen jeden je hostující politolog. Jinak všichni studují na právech.

A mají něco společného s divadlem?

Z těch patnácti lidí měli před Kyticí jen tři nějakou divadelní zkušenost. Pro všechny ostatní je to první divadelní věc. Dlouho trvalo, než jsem byl schopen na fakultě soubor prosadit, protože vedení s tím mělo ze začátku potíže. Pak jsem udělal nábor, kdy nás bylo 35-40. Půl roku jsme měli čas, kdy jsme dělali etudy a skrze cvičení se učili a dostávali k tomu, jak budeme pracovat dál. A z toho pak vzešel soubor.

Proč jsi tak moc chtěl vytvořit soubor na právnické fakultě?

Jednak proto, že jde o velkou instituci, kde je obrovská škála lidí. A potřeboval jsem i sám pro sebe nějakou možnost divadelního vyžití / vybití. Teď jsem v prváku na DAMU na režii a v pátáku na právech.

Co tě dovedlo ke Kytici, nebo co tě táhlo k Erbenovi?

Prvotní je asi to, že mám Erbenovy verše rád a mám k nim blízký vztah. A potom jsem hledal materiál, se kterým bychom mohli pracovat. A u právníků jsem cítil překážku v racionalitě a v hereckém výrazu, chtěl jsem jít proti tomu. Tím, že jsme pracovali s veršem, jsem jim nabourával jejich myšlení. Chodil jsem s nimi do divadel, vybíral jsem jim různé inscenace, postupně jsme došli k tomuhle jazyku.

Proč zrovna tyhle čtyři balady?

To nebylo na diskusi. S tím už jsem přišel. Seděl jsem nad dramaturzií, zajímalo mě to v celku, záramoval jsem to postavou Fatis.

A na osud jsi přišel jak?

Nechtěl jsem, aby to byly čtyři jednotlivé balady za sebou, chtěl jsem je nějak propojit. A navíc k tomu jazyku sedělo, že je tam postava, která rozehrává děj, je hybatelem celého dění. Je elementem, který v rozhodující chvíli postrčí nebo stáhne. Vlastně nevím, jak jsem na ni přišel...

Kde se vzal název souboru – Korek?

Shodou okolností je náš produkční odtud, z Volyně. Byli jsme tu i na soustředění. Když jsme jeli autobusem domů, tak si Vodník vzal červené víno, které měl zašpuntované korkovým špuntem... Ten ale vylítl během jízdy, všechno bylo od červeného vína, i cizí zavazadla. My jsme si ten špunt nechali pro štěstí a od té doby se jmenujeme Korek.

-leh-

PŘINESLI JE SEM NA NÁŠ VEZDEJŠÍ PRÁH

Základem Kytice jsou české báje, které Karel Jaromír Erben jako sběratel a archivář dobře znal. Báje – mýty vyslovují původní názor lidu na svět a život. Jako nejzákladnější rys mýtického myšlení vyzvedává Erben osudovost a nutnost. Bezmocný člověk, postavený proti drtivým silám přírody a obklopen záhadami, které si nedovedl rozumem vysvětlit, se snažil vnést alespoň částečný řád do tohoto světa.

DS Korek při Právnické fakultě UK v Praze, v režii a drammatizaci Jana Holce záměrně nepoužil třináct balad (původně dvanáct), ale pouze čtyři (Svatební košile, Dceřina kletba, Poklad, Vodník.) Polednice, která následovala po Svatební košili, demonstrovala nejvypjatější vztah mezi matkou a dítětem (bez pohlavního určení) prostřednictvím hysterického neutichajícího křiku dítěte, jenž matka neřešila ovládnutím sebe sama, ale pomocí Polednice, což způsobí ztrátu dítěte. (I ve smyslu následujícího motivu balady Dceřina kletba). Fragmety veršů s obsahem principu osudu pocházejí z Věštyně a z balady Kytice jsou fragmety veršů o cykličnosti života, přírody, které společně se sakrálním pozdravem vytvářejí Prolog inscenace, vznik postavy Fatis. K Dceřině kletbě a v Pokladu jsou připsány fragmety texty z Žalmů.

Jak vyplývá z výše popsané drammatizace čtyř balad, dramatický charakter, který je v baladách obsažen již od Erbeny, a dialogičnost v podobě verše, je soustředěna pouze a jedině na vztah mezi matkou a dcerou. Na dramatickou situaci, jejímž smyslem je obraz skutku - viny, prostřednictvím vzájemného jednání matky a dcery.

Inscenace Kytice je na vysoké úrovni oprávněné a tvořivé stylizace. Avšak v provedení na celostátní přehlídce ve Volyni, se ve smyslu rovnoměrného zacházení s energií lidského těla, lidského hlasu a vzájemného poměrného zrcadlení v jednání herců tato stylizace po Svatební košili oslabuje. Vytvořený obraz Svatební košile je silným emocionálním zážitkem, který ve mně vyvolal představu – symbolickou potenci o vztahu mezi životem a světem mrtvých jak ve smyslu antickém, tak i křesťanském.

Vrcholem inscenace byl podle mého názoru fragment Polednice, její jednověšová dialogická podoba v podání Fatis v roli Dítěte a i Matky se svou úpěnlivostí ve smyslu střídání tří hlasových podob (Dítěte, Matky a Polednice), tj. zvuku jako zdroje vnitřně hmatového vnímání. Následné tři balady mě pak svým ztvárněním ve smyslu prožitku a zážitku stáhly z pozice již vytvořené představy do roviny vyobrazení. A postupné vyhaslosti vnitřně hmatového vnímání a tím i kontaktu se spoluprožíváním, cítěním a sdílením jednajících herců.

Tvořivost - právě teď a zde - prchla a nemohla být, jako u Svatební košile, v klidu tvořivé vzájemnosti svobodně vnímána. Avšak inscenace jako obraz vztahu mladých lidí k životu a jevům, které jsou základní součástí existence člověka, byla zážitkem, hodným upřímného poděkování. Nemluvě o tematických a kompozičních prostředcích, které byly inspirovány Erbenovými baladami, osobní zkušeností a setkáním se svobodnou tvorbou, nezbytnou pro nalezení sebe sama v dnešních, podivně se usmívajících a někdy hrozivých jevech, plynoucích z lidského pobytu na naší planetě.

Radvan Pácl

Divadelní představení bylo úžasné. Takhle krásnou Kytici jsem v životě neviděla! Naprosto netradiční, fantastický, zážitek i pro naše děti, které čekaly nudné představení a jsou všechny naprosto nadšené.

Paula Žižková, učitelka z Volyně

Dobry, jo, bylo to dobry. Začatek se mi nejvic libil, ty prvni tri balady. Kytici jsem trochu znala, jo bylo to dobry.

Barbora, studentka z Volyně

Právě se o tom bavíme. Musím říct, že to byl pěkný zážitek. Hlavně se mi líbilo, že nekopírovali, že nedělali klasickou Kytici – Dvořák a tak. Měli to pěkně udělaný, nápady moc oceňuju.

Pikolón, DS Piki Volyně

Úžasný. Mám velký zážitek. Chvilími mi běhal mráz po zádech. Herecky to bylo podané perfektně, scéna provedená do detailu.

Smetana, DS Čelakovský ze Strakonice

Když vylezlo pět chlápku „ženichů“, byla jsem z toho pať. Kletba byla výborná, Poklad mě nějak nezaujal, ale Vodník to zase napravil. Erben – to je maso. Vždycky si popláču.

Lenka, Praha

DNES JE TO JINAK, DĚTI SE RODÍ POZDĚJI

Rozhovor s režisérem Tomášem Dorazilem

Překvapilo mě, že v inscenaci hrají takto mladí herci. Byl to záměr, nebo to jen reflektuje složení souboru?

Určitě to byl záměr, nemyslím si, že platí úzus, že taková témata hrají třicátníci a výš. Koneckonců lidé ve třicátých letech, kdy byla hra napsaná, řešili tyto problémy právě v tomto věku. Jerma neměla rozhodně třicet, všechno bylo posunuté věkově níž. Dnes je to trochu jinak, plodnost a neplodnost se řeší až po třicítce a děti se rodí později.

Přesto - nechyběly hercům ke ztvárnění podobně těžkých témat životní zkušenosti?

Během zkoušení nám otěhotněly tři herečky. Původně byly v ženské části souboru dvě matky, ostatní se do hry těžko vpravovaly. Byla to pro ně dost „cizí řeka“. A pro chlapy ještě víc, řekl bych, že se s tím poctivě natrápili.

Lorca, to jsou silné touhy, emoce, jižanský temperament. Jak se vám převáděly do českého prostředí?

Už na začátku jsme se do textu dramaturgicky pustili tak, že jsme se z něj pokusili tu „španělskost“ úplně vytlačit. Necítili jsme se na to, aby-

chom hru položili vyloženě do Andalusie a dali do ní španělské kytary. Samozřejmě bych v ideálním případě raději použil živou hudbu, než umělou konzervu, kterou máme, ale to je dáno tím, co máme k dispozici.

Narazil jste na hudbu. Upravovali jste nějak Lorcovy texty písní?

Ne, použili jsme přímo Lorcovy texty. Jeden známý, který učí na lidové škole umění, k nim udělal drobné aranže.

Na horizontu máte velké plátno s téměř hororovými výjevy - jsou tam vlci, býci, deformovaní lidé... Co pro vás vyjadřuje?

Jerma je vláčená společností, doslova cupovaná na kousky, proto jsou tam ti vlci a principy dalších živočichů, života a podobně. Dekoraci vytvořila naše kamarádka, která studuje malbu.

Pláňku hrajete přes půl roku, chystáte se teď na další Lorcovu drama?

Určitě ne. Působím ve dvou vyškovských divadlech, v Divadle Bez

střechy a Divadle Haná. A tento text mělo kdysi dělat Divadlo Bez střechy, ale dramaturg toho nechal, a tak jsme se domluvili, že to můžu dělat s tím druhým divadlem. Divadlo Haná funguje spíš na principu sousedského divadla, zaměřuje se na konverzační komedie nebo muzikály. Tato látka byla pro soubor něčím úplně novým. Příští rok má Divadlo Haná 150. výročí a chystá určitě nějaký další muzikál.

Jak soubor reagoval na text z žánru, na který nebyl zvyklý?

Byla to pro ně výzva. Ale podařilo se mi je přesvědčit, že by to mohlo mít smysl.

-das-

JÁ CHCI DÍTĚ VERSUS JÁ CHCI LORCU

Dramatická báseň "Pláňka" Federica Garcii Lorcy v podání Divadelního souboru HANÁ při MKS Vyškov fungovala a působila v metaforickém slova smyslu, bohužel, inscenačně obdobně stejně „vyprahlé“, jako nenaplněný život hlavní postavy této hry, Yermy. Svět a obrazivost Lorcových textů jeho vrcholného období, kam toto dílo bezesporu patří, zpracovává zásadní téma lidské existence, jako je touha po svobodě jedince, fungujícího a vrostlého do jisté společnosti, komunity, která má svá jasně daná pravidla a konvence. Nutnost a potřeba, touha po onom osvobození se ve smyslu práva na svobodné jednání a chování jedince, vytváří onu základní dramatickou situaci u všech tří základních dramatických textů tohoto období, kterými jsou samozřejmě vedle „Pláňky“ i „Krvavá svatba“ a „Dům Bernardy Albové“. U každého z textů existuje jiné vedlejší téma, ovšem vždy směřuje k onomu výše uvedenému zastřešujícímu tématu. Lorcovy hry vyrůstají i formálně ze zajímavého mixu dvou zásadních vlivů, kterými bylo jednak intenzivní setkání se španělskou avantgardou vznikající na přelomu 19. a 20. století a dále folklórem jižního Španělska. Tímto mixem pak vznikají v dějinách evropského dramatu tato svěbytná a inscenátory stále přitahující díla.

Intenzita, touha a jisté vzrušivé „prahnutí“ inscenátorů po sdělení a akcentaci tématu, které je ovšem u Lorcy pouze jedním z témat vedlejších, respektive je mu „pouze“ prostředkem ke sdělení témat „vyšších“, zavedlo vyškovské do slepé uličky. Proč? Je-li pro soubor téma nenaplněného mateřství u Yermy možností, jak se vyrovnat a vyslovit svůj až individuální a osobní postoj k této otázce, bylo by k tomu zapotřebí vytvoření jasné dramaturgicko-režijní koncepce, která by toto jejich bytostné téma uchopilo inscenačně a naprosto konkrétně, přes jednotně zvolené divadelní prostředky, zpředměnilo na jevišti. K tomu by bylo třeba samozřejmě nutno i upravit původní text. Respektive vypreparovat téma přes situace z dokonalého textového Lorcova systému. Vytvořit svůj svěbytný systém situací, jednajících postav s jasnými cíli. To se ale neděje.

To, co pro mne zastupuje „španělské kořeny“ a souvisí s některými konkrétními motivy z děl Lorcových (vzpínající se hřeben, stařena, dítě, vlci, nahé ženské tělo, smrt i ďábel), je vedeno přes výtvarnou složku inscenace, ovšem pouze v podobě onoho zadního prospektu, onoho pozadí, na kterém by se inscenace mohla odehrávat. Dokonce v momentech, kdy není tento „obraz“ přesvícen, v situaci, kdy na něj dopadá pouze mihotavé světlo plamene svíčky, působí až atavisticky. Myslím, že mi připomíná jeskynní malby našich předků, a jsme u oněch kořenů, kde se nonverbálně dostáváme k nejhlubší podstatě lidské existence tak, jak je archetypálně uložena v Lorcových textech. Inscenace ale tento inscenačně potenciálně velmi využitelný objekt používá pouze jako dekoraci a nikoliv jako významotvornou složku.

Herecky velmi dobře vybavený soubor bojuje s absencí vyložených situací a konkrétního nastavení figur, které by se vyvíjely v čase. Vnitřní boj Yermy tak trpí monotónností a vyústí v neodůvodněný závěr, který má ovšem v Lorcově předloze svou fatální i kauzálně neúprosnou logiku.

Jsme tedy svědky byt' poučeně, ale přesto oddeklamovaného textu, proudu Lorcových slov, ale Lorcy jsme se, v nejen divadelním slova smyslu, téměř nedotkli. Nutno ovšem říci, že soubor si vzal nelehký úkol zpracovat inscenačně nejhůře uchopitelnou hru z oněch tří, o kterých jsme v úvodu mluvili. Není to lehké a mám pocit, že i přes veškeré výhrady má smysl, se o to stále pokoušet.

Jaromír Hruška

Představení bylo velice zajímavé, především mě překvapilo, jak ho hráli mladí lidé. Podle mě hráli s velkou chutí, bylo to pro mě i trochu inspirující.

Jaromír, Klapý

Představení bylo výborné, i když na odpoledne to bylo trochu těžší téma. Ale jinak to bylo moc pěkné.

Vilém, Příbram

Troška Mrštíků, troška Erbena, troška Sigmunda Freuda, nějaký folklór, nějaké sebezapření, nějaká víra a nejspíš něco, co už je naší generaci cizí.

Nalezený loutkář

Bylo mi hrozně líto těch talentovaných dětí. Kdo jim mohl dát do pusy takovou látku?

Dita

ZÁSADNÍ SEK SE KUPODIVU ZATÍM JEŠTĚ NESTAL

Rozhovor s Kazimírem Lupincem, motorem divadla V.A.D. Kladno

Myslíš si, že by měl Váchal radost z toho, že ho kombinujete s televizí?

Upřímně řečeno nevím, on byl nevyzpytatelný. Třeba by byl nadšený a třeba by nás poslal do háje. I když on dělal to samé, dělal si legraci a používal starší věci, se kterými si dělal, co chtěl. Všechno ironizoval, takže bych mu řekl, ať se uklidní. Věřím samozřejmě tomu, že by byl rád.

Děláte si jen srandu ze zpráv?

Nevnímám to jako srandu ze zpráv. Je to sice pouze hodně zjednodušený popis, ale je to názor, jak televize pracuje, jaká je v ní logika, jaké jsou tam zákony. Jeden ze zdrojů k inscenaci byla knížka Ubavit se k smrti od Neila Postmana, která něco takového říká. Takže tato inscenace je spojením dvou inscenací do jedné.

Museli jste při zkoušení povinně koukat na zprávy?

Nemám televizi asi patnáct let. Ale všichni říkají, že je to přesné. Člověk to má zažité, stačí se dívat jednou za pět let a zase se to oživí.

Loni jsme se spolu bavili o tom, že

jste na kladenské přehlídce vyhráli peníze na scénu. Jde o scénu, kterou jsme dnes viděli?

Ano, je to tato scéna a pěkně rupla, takže ji budeme muset asi kladenskému divadlu reklamovat. Nerupla poprvé – plast je moc tenký a má málo výztuh. Teď jsme za Krvavý román získali stejnou cenu – 10 000 Kč na scénu a 10 000 Kč na rekvizity. Nevím, co s těmi penězi letos uděláme. Nápady jsou asi tři, ale přeměnit nápad v životaschopnou inscenaci je docela problém.

S tím převlékáním máte v Krvavém románu taky docela problém...

Máme málo času, hodně různých věšáčků a tak. Nejhorší to mají moderátoři, tam je to fakt na sekundy, my ostatní toho času máme víc. Ale oni zaběhnou a musí být hned převlečení, tak je převlíkají tři další lidi.

Dnes málem do obleku pro černé otrokyně oblékli Krakena, ale pak si uvědomili, že by to měli dát Tereze. Ale zásadní sek se kupodivu ještě nestal.

-leh-

PRÁZDNOTA MEDIÁLNÍHO SVĚTA JAKO INSCENAČNÍ PRINCIP

Inscenovat Váchalův Krvavý román, fenomenální dílko české literatury, ale i výtvarného umění, je vsukutku lávavým počinem. Je to literatura až hmatatelná, tělesnými ostatky překypující a přitom (meta-teoreticky) bytostně spjatá s tzv. brakem, zejména v podobě šestákových románů, tedy úspěšného dobového tištěného média, jež svým konzumentům nabízelo jejich pravidelnou dávku emocí, strachu, slz a dojetí. Ne že by dnes četba podobně tematizovaných textů čtenáře nelákala, zůstává však zpravidla v podobě pokročilé podoby černé kroniky na stránkách tabloidů. Svěbytnou a velmi mocnou analogii však bezpochyby nalézáme ve světě médií audiovizuálních, zejména pak v prostředí televizní zábavy a (čím dál tím výrazněji) televizního zpravodajství, které již v sobě nutně nenese touhu či potřebu předat zprávu, ale především pobavit a uhranout – emocí, šokem, hnusem, soucitem.

Prostředí redakce televizního zpravodajství fiktivní soukromé televizní stanice TV PASEKA (s elegantním sloganem „z první ruky“) se proto stalo základním půdorysem pro inscenaci kladenského Divadla V.A.D. - jejich Krvavý román sleduje příběh jednoho perného dne redakčního štábu – s jeho laxními moderátory, znavenými, lehce exhibicionistickými redaktory, frajerským režisérem či citlivým depresivním kameramanem a střihačem v jedné osobě. Do jednotlivých reportáží pak vstupují některé z příběhů inspirovaných Váchalovým literárním dílem.

Reportáže, v nichž se objevují co možná nejvíce nepravděpodobné situace a především jejich co možná nejbizarnější rozuzlování, v sobě nesou nemálo situačního, ba groteskního humoru. Půvabné je i jejich výtvarné řešení, kdy je černý základ (kostýmů i několika invenčně využívaných scénických objektů obloukovitého tvaru) v každém z příběhů doplňován jednou výraznou barevnou linií: zelení jsou ti, kteří mají co do činění s vraždami za městem, do červena je laděna linka španělská, reportáž o osudu námořních pirátů září modře...

Svým způsobem podstatnější se však může jevit spíše ta část inscenace, která je spjatá s prostředím mediální (resp. redakční) džungle, které navíc skončí vsukutku tragi-komickým násilným vpádem krvavého románu této fikční reality. Dlužno podotknout, že inscenátoři mediální svět nahlížejí poměrně poučeně, neboť vztahy v mnohých tuzemských redakcích nejsou zde předváděným absurditkám nijak vzdálené, ba naopak, realita nabízí někdy snad ještě grotesknější a tragikomičtější situace. Přitom z divadelního hlediska je komika těchto situací výrazně odvislá zejména od toho, jakým způsobem jí vychází vstřícné herecké provedení. Humor, s nímž soubor pracuje – a který je ostatně jeho poměrně standardním tvůrčím principem – vyžaduje lehkost, přirozenost a hravost. Pokud se v některých chvílích dostaví (jak se ostatně také stalo!) jistá mechaničnost či zautomatizování předváděného, zůstává sice vtipná „scénka“, ustupuje však hravost a vytrácí se možné, zjevně zamýšlené odkazy a kontexty.

Krvavý román Váchalův není brakem, ačkoli je brak jeho ústředním tématem. Krvavý román Divadla V.A.D. není marným pokusem o jeho zdivadelnění, ačkoli z mého (diváckého) pohledu byl spíše groteskním vyprávěním o světě násilně ubavené televizní zábavy kontaminované tak trochu navíc „černokronikovými“ zprávami, pro něž se Váchalovo bohaté a zdaleka nejen literární dílo stalo materií, z níž čerpalo. Ale možná je v něm více, než jsem schopen nahlédnout. Podobně jako je v televizních zprávách více „infotainmentu“ než by bylo záhodno.

Petr Christov

Nádherný, úžasný, mám báječný pocit. Ale musím si to všechno ještě přebrat, mám z toho silný dojem.

pan Žižka z Volyně

Moc se mi to líbilo. Chodíme na všechno, podle možností, ale tohle bylo báječné. Krvavý román od Váchala neznám, přišlo mi to jako parodie na zprávy.

paní z Volyně

Řekla jsem si, že to letos zkusím absolvovat všechno. Pozvala mě sem dcera. Líbilo se mi to moc. Bylo to uvolňující po ranní Kytici, která byla úžasná a uchvátila mě, tak teď jsme se zase trochu uvolnili.

Martina Mrázová

V.A.D. jsem viděl poprvé, líbilo se mi to. Šlo o inspirativní představení.

Člen souboru Rádobydivadlo Klapý

Musím přiznat, že jsem se na začátku zaměřil na ovál, který tam stál uprostřed jeviště s nápisem divadlo V.A.D., což se mi líbilo, ale jak jsem se na to tak zaměřil, tak jsem pořád koukal i na tu ceduli s reklamou na Jadernou elektrárnu Temelín a chápu, že oni dali asi nějaké peníze, ale umístění té reklamy mi najednou přišlo úplně nemožné. Kazí to divácký dojem z čehokoliv, co se odehrává na jevišti. Takže ke Krvavému románu mám jen to, že mám rád Váchala.

Kolemjdoucí, asi 40 let

ROZHOVOR

dokončení ze strany 1

přehlídka seniorského divadla, ale teď už je v Miletíně, tam jsem také nebyla.

K jaké přehlídce máš nejbližší?

Určitě k „Wolkráku“, dal mi hrozně moc, tam jsem vyrostla (jako recitátorka, pozn. redakce). Pak k Dětské scéně... Ale chci se vrátit ještě k té Kytici. Přijde mi skvělé, že se divadlo poezie přihlásí na činoherní přehlídku, z toho mám jako organizátor WP velkou radost. Myslím si, že když je divadlo poezie dobré, tak je to divadlo a musí obstát i na činoherní přehlídce. Jsem ráda, že se divadlo poezie neocitá v nějakém ghettu: „jděte si na Wolkrův Prostějov“. Mýtus, že divadlo poezie neexistuje, protože je buď divadlo, nebo poezie, mě trochu trápí. A tady jsem viděla divadelní kus, který je divadlem poezie a přihlásil se na přehlídku činoherního divadla a vypadal tak, jak vypadal.

Když se vrátím k tobě, tak ty děláš strašně moc věcí, ani se to nedá všechno vyjmenovat. Co děláš teď nejraději?

Úplně nejraději zdravotního klauna. Přijde mi, že to má největší smysl a zároveň mě to nejvíc rozvíjí. V rámci zdravotního klauna funguje také skvělé vzdělávání. Můžu na sobě dál pracovat. Všechno, co jsem se naučila na divadelních přehlídkách, se v této práci skvěle propojuje.

A komu bys věnovala žluté triko, kdybys ho mohla dát komukoliv na světě? Na světě? Mamince. Ale muselo by být pořádně veliké.

-leh-

PŘIHLAŠTE SE!

Burke Cup 2013

Soutěž divadelních týmů
18. května od 16:30 do 19:00

WEB

Všechna čísla zpravodaje, fotogalerie z představení a další zajímavé informace o Divadelním Pikniku Volyně 2013 najdete na webových stránkách přehlídky:

www.divadelnipiknik.cz

PROGRAM

Sobota 11. května 2013

10.00 Divadlo Exil Pardubice / režie:
Zuzana Nováková

D. Farr: Brýle Eltona Johna

14.00 DS Žďár, Žďár nad Sázavou /
režie: Martin Blažíček

**L. Smoljak: Hymna aneb
Urfidlovačka**

*17.00 Diskuse (Brýle Eltona Johna,
Hymna aneb Urfidlovačka)*

19.00 DS Ty-já-tr/HROBESO / režie:
Radek Šedivý

T. Svoboda: Srnky

21.00 Diskuse (Srnky)

22.00 Divadlo Point při Gymnáziu
J. Wolкера Prostějov / režie: Jakub
Hyndrich

A. Saramonowicz: Testosteron

Neděle 12. května 2013

10.00 Kladina Kladno / režie: Jiří
Homola

J. Homola: Sborovna

12.30 Diskuse (Testosteron + Sborovna)

14.00 Spolek divadla Antonína Vorla
Křenovice / režie: Vanda Fuksová

E.-E. Schmitt: Oskar a růžová paní

16.00 Diskuse (Oskar a růžová paní)

Zpravodaj XXII. celostátní přehlídky amatérského činoherního a hudebního divadla Divadelní Piknik Volyně 2013. Redakce: Lenka Huláková, David Slížek. Vydává Městské muzeum a kulturní centrum ve Volyni. Náklad 100 výtisků.

Zpravodaj je tištěn na barevném multifunkčním zařízení KONICA MINOLTA bizhub C220 firmy ZM Servis České Budějovice.